

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/188/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512202092
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1512202092.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobkyne: J.. M. S., U. J. XX, U., zastúpenej JUDr. Zoltánom Sťahulom, advokátom so sídlom v Bratislave, Nám. SNP 14, proti žalovanému: Diamond travel, s.r.o., so sídlom Pařížská 67/11, Josefov, Praha, Česká republika, IČO: 27 567 851, o zaplatenie 3.006,64 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 05. novembra 2013, č. k. 12C 30/2012 - 151, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom uložil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 3.006,64 eur spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne od 03.01.2012 do zaplatenia a trovy konania vo výške 773,23 eur a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok za návrh 180 eur. S poukazom na Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) číslo 1896/2006 z 12. decembra 2006, ktorým sa zavádza európske konanie o platobnom rozkaze a jeho článok 17 ods. 2 mal za to, že procesným právom, ktoré je potrebné v danom prípade použiť, je procesné právo Slovenskej republiky. Rozhodné právo, podľa ktorého sa má hmotnoprávny vzťah posudzovať, určil s poukazom na článok 6 ods. 3 a 4 písm. a), článok 4 ods. 1 písm. b) Nariadenia Európskeho parlamentu a ES číslo 593/2008 (Ríma I.), v zmysle ktorého sa zmluva o poskytovaní služieb spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu poskytovateľa služieb, teda žalovaného, a preto v danom prípade považoval za rozhodné právo Českej republiky. Medzinárodnú právomoc v predmetnej veci posúdil podľa nariadenia číslo 44/2001 z 22. decembra o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach. V tejto súvislosti poukázal na jeho článok 16 ods. 1 a 2, podľa ktorého spotrebiteľ môže žalovať druhého účastníka zmluvy buď na súdoch členského štátu, v ktorom má tento účastník bydlisko, alebo na súdoch podľa miesta bydliska spotrebiteľa a na článok 15 ods. 1 písm. c) uvedeného nariadenia, podľa ktorého sa článok 16 vzťahuje aj na zmluvy uzavreté spotrebiteľom na účely, ktoré nie je možné považovať za súčasť podnikania alebo povolania, v prípadoch zmlúv uzavretých s účastníkom, ktorý obchoduje alebo podniká v členskom štáte bydliska spotrebiteľa, alebo akýmkoľvek spôsobom smeruje takéto činnosti do tohto členského štátu alebo viacerých členských štátov, vrátane tohto členského štátu, a zmluva spadá do rozsahu týchto činností. V nadväznosti na uvedené mal za to, že žalobkyňa je považovaná za spotrebiteľku, predmetný spor sa týka spotrebiteľskej zmluvy a pokiaľ žalovaný namietal, že nevykonáva obchodnú, resp. podnikateľskú činnosť na území SR, ani ju nijakým spôsobom nesmeruje na územie SR a ani nemá na území SR sídlo ani prevádzku, poukázal na to, že žalobkyňa sa o činnosti žalovaného dozvedela prostredníctvom internetovej stránky, bola s ním v mailovom aj telefonickom kontakte, zmluva jej bola doručovaná poštou na územie SR a platba za služby, ktoré jej mali byť poskytnuté,

bola hradená cezhraničným bankovým prevodom z územia SR. Konštatoval, že žalovanému muselo byť z okolností pri uzavieraní predmetnej spotrebiteľskej zmluvy zrejmé, že ju uzaviera so slovenským štátnym príslušníkom, musel mať vedomosť, že obvyklý pobyt žalobkyne je na území SR, a že zmluva bola uzatvorená mimo územia SR a objednávaná z územia SR. S poukazom na § 52, 852a a nasl. Občianskeho zákonníka, platného v Českej republike, dospel na základe výsledkov vykonaného dokazovania k záveru, že návrh žalobkyne je dôvodný. Vychádzal zo zistenia, že medzi stranami sporu došlo dňa 22.11.2011 k uzatvoreniu cestovnej zmluvy, na základe ktorej žalobkyňa uhradila, aj keď po lehote splatnosti, cenu služieb, avšak ešte pred ich poskytnutím žalovaný z dôvodu nedodržania lehoty splatnosti však od zmluvy neodstúpil, keď s oneskorenou úhradou konkludentne súhlasil. Ďalej mal preukázané, že žalovaný oznámil žalobkyňi až po dvadsiatich troch dňoch po pripísaní celej výšky ceny služieb, že z dôvodu omeškania platby bola zrušená blokácia kajuty zo strany lodnej spoločnosti, a pokiaľ ponúkol žalobkyňi novú ponuku, s ktorou táto nesúhlasila, v zákonnej lehote a v súlade so všeobecnými zmluvnými podmienkami od zmluvy odstúpila. Dospel k záveru, že zo strany žalobkyne došlo k platnému odstúpeniu od zmluvy z dôvodu, že žalovaný nebol schopný zabezpečiť služby podľa dojednanej zmluvy a k uzatvoreniu novej zmluvy medzi stranami nedošlo, a preto jej vznikol nárok na vrátenie zaplatenej ceny zájazdu. Žalovaným uplatnený nárok na odstúpené vo výške zodpovedajúcej cene služieb považoval za nedôvodný, nakoľko nemal oporu v zákone ani v uzatvorenej zmluve. Vzhľadom na uvedené uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi žalovanú istinu spolu s úrokom z omeškania. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnej žalobkyňi priznal náhradu trov konania. O povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za návrh rozhodol podľa § 2 ods. 2 zákona číslo 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v spojení s § 4 ods. 2 uvedeného zákona, keďže žalobkyňa ako spotrebiteľka domáhajúca sa ochrany sa svojho práva, bola v konaní od poplatku oslobodená.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný domáhajúc sa jeho zrušenia dôvodiac nedostatkom medzinárodnej príslušnosti okresného súdu na prejednanie a rozhodnutie danej veci (§ 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Namietal, že súd prvej inštancie mal medzinárodnú príslušnosť (právomoc) v zmysle Nariadenia Rady (ES) číslo 44/2001, keďže na území Slovenskej republiky nemá sídlo, pobočku ani prevádzku, nenachádza sa tam miesto plnenia z cestovnej zmluvy a jeho činnosť sa na Slovenskú republiku žiadnym spôsobom nezameriava, a to ani reklamou, odkazmi alebo akýmkoľvek marketingovými stratégiami so slovenským obsahom určenými pre túto oblasť a rovnako nezabezpečoval žalobkyňi dopravu do miesta začatia zájazdu.

3. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázala na to, že predmetné konanie je sporom zo spotrebiteľskej zmluvy a s poukazom na článok 15 ods. 1 písm. c) Nariadenia Rady (ES) číslo 44/2001 mala za to, že ponúkanie zájazdov prostredníctvom internetu je možné jednoznačne posúdiť ako smerovanie činnosti aj do iných štátov než je samotný štát, v ktorom má účastník sídlo, a pokiaľ by žalovaný nechcel smerovať svoju činnosť aj do iných štátov, mohol obmedziť objednávanie služieb z iných štátov než je Česká republika, v ktorej má sídlo. Vzhľadom na uvedené považovala okresný súd v danej veci za miestne a vecne príslušný, a preto navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať jej náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní.

4. Odvolací súd svojím v poradí prvým rozhodnutím - uznesením zo dňa 04. augusta 2015 sp. zn. 8 Co 108/2014 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z 05. novembra 2013, č. k. 12C 30/2012 - 151, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi 3.006,64 eur spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne od 3. januára 2012 do zaplatenia a trovy konania vo výške 773,23 € a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok za návrh 180 eur, zrušil a konanie pre nedostatok právomoci zastavil. Odvolací súd v posudzovanej veci vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa si objednala u žalovaného služby - zájazd (okružnú plavbu pre dve osoby Miami & Západný Karibik) na základe jeho internetovej stránky, v tejto súvislosti žalovaného kontaktovala mailom, ako aj telefonicky. Cestovná zmluva jej bola zaslaná mailom, túto si vytlačila a faxom zaslala žalovanému ňou prijatú akceptáciu zmluvy. Žalovaný jej ním podpísanú zmluvu následne doručil poštou. Žalobkyňa uhradila cenu za služby cezhraničným bankovým prevodom v českých korunách. Poukázal na to, že v zmysle článku 15 ods. 1, písm. c) nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, je na založenie právomoci vo veciach spotrebiteľských zmlúv podľa článku 16 (oddiel 4) rozhodujúce, či ide o zmluvu uzavretú s účastníkom, ktorý obchoduje alebo podniká v členskom štáte bydliska spotrebiteľa, alebo akýmkoľvek spôsobom smeruje takéto činnosti do tohto členského štátu alebo do viacerých štátov, vrátane tohto členského štátu, a zmluva spadá do rozsahu týchto činností. Len v tomto prípade môže v zmysle článku 16 žalovať spotrebiteľ druhého účastníka zmluvy buď na súdoch členského štátu, v ktorom má tento účastník bydlisko, alebo na súdoch podľa miesta bydliska spotrebiteľa. Odvolací súd

posúdil právomoc súdu prvej inštancie; v obvode ktorého má žalobkyňa -ako spotrebiteľ, svoje bydlisko; podľa článku 15 ods. 1, písm. c) cit. nariadenia a jeho interpretácie Súdnym dvorom prezentovanej v jeho rozhodovacej činnosti, a na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že v predmetnej veci nie je na konanie daná právomoc tunajších súdov. Uviedol, že v rozsudku zo 7. decembra 2010 v spojených veciach R. R. proti N. X. Schlüter GmbH & Co. KG (C-585/08) a Hotel Alpenhof Ges.m.bH proti K. F. (C-144/09), ktorých predmetom boli návrhy na začatie prejudiciálneho konania, Súdny dvor (veľká komora) vyslovil právny názor, že na určenie, či podnikateľa, ktorého činnosť sa prezentuje na jeho internetovej stránke alebo na internetovej stránke sprostredkovateľa, možno považovať za podnikateľa "smerujúceho" svoju činnosť do členského štátu, na ktorého území má spotrebiteľ bydlisko, v zmysle článku 15 ods. 1 písm. c) smernice č. 44/2001, treba preskúmať, či pred prípadným uzavretím zmluvy so spotrebiteľom z týchto internetových stránok a celkovej činnosti podnikateľa vyplýva, že zamýšľal obchodovať so spotrebiteľmi s bydliskom v jednom alebo viacerých členských štátoch vrátane toho, v ktorom má bydlisko tento spotrebiteľ, v tom zmysle, že bol pripravený uzatvárať s nimi zmluvy. Ďalej konštatoval, že nasledujúce skutočnosti, ktorých výpočet nie je vyčerpávajúci, sú spôsobilé vystupovať ako okolnosti umožňujúce usudzovať, že činnosť podnikateľa je smerovaná do členského štátu bydliska spotrebiteľa: medzinárodná povaha činnosti, uvedenie trasy cesty z ostatných členských štátov do miesta, kde má podnikateľ sídlo, používanie iného jazyka alebo inej meny, ako je jazyk alebo mena zvyčajne používaná v členskom štáte, v ktorom má podnikateľ sídlo, s možnosťou vykonať a potvrdiť rezerváciu v tomto inom jazyku, uvedenie telefonických kontaktných údajov s medzinárodnou predvoľbou, vynaloženie výdavkov na odkazové služby na internete, aby sa spotrebiteľom s bydliskom v ostatných členských štátoch uľahčil prístup na stránku podnikateľa alebo jeho sprostredkovateľa, používanie doménového mena prvej úrovne, ktorá je iná ako prvá úroveň členského štátu, v ktorom má podnikateľ sídlo, a zmienka o medzinárodnej klientele tvorenej klientmi s bydliskom v rôznych členských štátoch. Vnútroštátnemu súdu prislúcha preveriť, či takéto okolnosti existujú. Vzhľadom na vyššie uvedené napokon v tomto rozhodnutí uviedol, samotná dostupnosť internetovej stránky podnikateľa alebo jeho sprostredkovateľa v členskom štáte, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko, naopak nepostačuje. To isté platí aj pre uvedenie adresy elektronickej pošty a ostatných kontaktných údajov alebo používanie jazyka alebo meny, ktoré sa bežne používajú v členskom štáte, v ktorom má podnikateľ sídlo. Odvolací súd konštatoval, že z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že pre uplatnenie článku 15 ods. 1 písm. c) cit. nariadenia musí podnikateľ prejavíť vôľu nadviazať obchodné vzťahy so spotrebiteľmi v jednom alebo viacerých ostatných členských štátoch, medzi ktorými sa nachádza aj členský štát, na ktorého území má spotrebiteľ bydlisko, a preto je potrebné vždy skúmať v každom jednotlivom prípade, či pred uzatvorením zmluvy medzi podnikateľom a spotrebiteľom existovali okolnosti preukazujúce, že podnikateľ zamýšľal obchodovať so spotrebiteľmi s bydliskom v ostatných členských štátoch, vrátane toho, na ktorého území má bydlisko tento spotrebiteľ, v tom zmysle, že bol pripravený uzatvárať zmluvy s týmito spotrebiteľmi. Medzi takéto skutočnosti však nepatrí zmienka na internetovej stránke žalovaného o adrese elektronickej pošty alebo geografickej adrese, ani uvedenie telefónnych kontaktných údajov bez medzinárodnej predvoľby, nakoľko uvedenie takýchto informácií nenaznačuje, že podnikateľ smeruje svoju činnosť do jedného alebo viacerých ostatných členských štátov, keďže tento druh informácií je v každom prípade nevyhnutný na to, aby mohol spotrebiteľ s bydliskom na území členského štátu, v ktorom má podnikateľ sídlo, kontaktovať tohto podnikateľa. Medzi skutočnosti, ktoré sú relevantné z hľadiska určenia smerovania činnosti podnikateľa, patria všetky výslovné prejavy vôle podnikateľa oslovovať spotrebiteľov z iného členského štátu. S poukazom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že skutočnosti, z ktorých súd prvej inštancie vychádzal pri určení svojej právomoci v danej veci, nie sú dostatočne spôsobilé založiť jeho právomoc podľa článku 15 ods. 1 písm. c) uvedeného nariadenia a rovnako neobstojí argument žalobkyne, že pri objednávaní si služieb komunikovala so žalovaným len prostredníctvom jeho internetovej stránky, na ktorej žalovaný poskytovanie svojich služieb prostredníctvom internetu neobmedzil len na územie Českej republiky. Odvolací súd považoval za rozhodujúce, že v konaní nebolo preukázané, že by v rozhodnom období žalovaný poskytoval reklamu svojich služieb s dosahom na územie Slovenskej republiky prostredníctvom tlače, televízie, rozhlasu v Slovenskej republike, zasielaním katalógov na územie Slovenskej republiky, že by mal na svojej internetovej stránke zmienku o tom, že svoje služby poskytuje aj v niektorom z iných členských štátov Európskej únie a že by na svojej stránke uvádzal aj vyjadrenia klientov z iných členských štátov Európskej únie, že by poskytoval alebo reklamoval svoje služby prostredníctvom internetovej stránky sprostredkovateľskej spoločnosti na území SR, že by umožňoval používanie internetovej stránky aj v inom ako v českom jazyku, resp. objednávanie služieb v inom ako v českom jazyku, že by na svojej internetovej stránke mal uvedenú trasu cesty z ostatných štátov Európskej únie do miesta svojho sídla, že by umožňoval platiť za

poskytované služby aj v inej mene ako v českých korunách, že by vynakladal výdavky na odkazové služby u prevádzkovateľa internetového vyhľadávača, aby sa spotrebiteľom s bydliskom v iných štátoch Európskej únie uľahčil prístup na jeho internetovú stránku. Právomoc tunajších súdov nemôže zakladať len uvedenie telefónneho čísla žalovaného na jeho internetovej stránke s medzinárodnou predvoľbou, medzinárodná povaha ním poskytovaných služieb - predaj okružných plavieb do celého sveta všetkých významných plavebných spoločností a ani skutočnosť, že nemá štandardnú predajňu/prevádzku a že poskytol žalobkyni platobné údaje pre zrealizovanie platby v rámci medzinárodného platobného styku. So zreteľom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že v predmetnej veci týkajúcej sa spotrebiteľskej zmluvy nebola daná medzinárodná právomoc súdu prvej inštancie rozhodovať, a preto napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil podľa § 221 ods.1, písm. a/ O.s.p. a postupom podľa § 221 ods. 2 O.s.p. konanie zastavil.

5. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky (dovolačný súd) o dovolaní žalobkyne rozhodol dňa 19. apríla 2017 uznesením sp. zn. 5 Cdo 1281/2015 tak, že uznesenie Krajského súdu v Bratislave (odvolacieho súdu) zo 04. augusta 2015 sp. zn. 8Co/108/2014 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože odvolací súd otázku právomoci súdu neposúdil správne a rozhodnutím o zastavení konania odňal žalobkyni možnosť konať pred súdom. Dovolačný súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že Nariadenie Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, označované ako "Brusel I" je právny akt Európskej únie, ktorý stanovoval medzinárodnú príslušnosť súdov členských štátov Európskej únie a upravoval uznávanie a výkon rozhodnutí súdov jedného členského štátu v inom členskom štáte - dňa 20. decembra 2012 bolo v Úradnom vestníku Európskej únie vyhlásené nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 zo dňa 12. decembra 2012, o príslušnosti a uznávaní a výkone súdnych rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach, ktoré zrušilo nariadenie (ES) č. 44/2001. Poukázal na to, že Nariadenie (EU) č. 1215/2012 sa vzťahuje na konania začaté od 10. januára 2015 (dovtedy Brusel I č. 44/2001). Ďalej mal za to, že žalobkyňa podala návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu na okresný súd dňa 9. februára 2012, pričom v zmysle článku 15 ods. 1 písm. c) Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, je na založenie právomoci vo veciach spotrebiteľských zmlúv podľa článku 16 (oddiel 4) rozhodujúce, či ide o zmluvu uzavretú s účastníkom, ktorý obchoduje alebo podniká v členskom štáte bydliska spotrebiteľa alebo akýmkoľvek spôsobom smeruje takéto činnosti do tohto členského štátu alebo do viacerých štátov, vrátane tohto členského štátu a zmluva spadá do rozsahu týchto činností. Uviedol, že zo znenia vyššie uvedeného ustanovenia vyplýva, že sa uplatní pri splnení dvoch špecifických podmienok - jednak je nevyhnutné, aby podnikateľ obchodoval alebo podnikal v členskom štáte bydliska spotrebiteľa, alebo aby akýmkoľvek spôsobom smeroval uvedené činnosti do tohto členského štátu alebo do viacerých štátov vrátane tohto členského štátu, a jednak, aby dotknutá zmluva spadala do rozsahu týchto činností, a teda len v tomto prípade môže v zmysle článku 16 žalovať spotrebiteľ druhého účastníka zmluvy buď na súdoch členského štátu, v ktorom má tento účastník bydlisko, alebo na súdoch podľa miesta bydliska spotrebiteľa. Konštatoval, že v každom prípade vnútroštátnemu súdu prináleží vykonať celkové posúdenie okolností, za ktorých bola uzatvorená spotrebiteľská zmluva dotknutá vo veci samej, aby mohol rozhodnúť, či sa v závislosti od existencie alebo neexistencie indícií uvedených, resp. neuvedených v taxatívnom výpočte zostavenom Súdnym dvorom v relevantnej judikatúre (rozsudok R. a Hotel Alpenhof a rozsudok J.F.) článok 15 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 44/2001 uplatní (rozsudok S. P.). Ďalej konštatoval, že Nariadenie Brusel I neobsahuje definíciu pojmu činnosť "smerovaná do" členského štátu, na ktorého území má spotrebiteľ bydlisko, ktorý je uvedený v článku 15 ods. 1 písm. c), pričom tento pojem, rovnako ako pojmy článku 13 Bruselského dohovoru, ktorý bol týmto článkom 15 nahradený, musí byť vykladaný autonómne, s odkazom hlavne na systém a ciele tohto nariadenia, s cieľom zaručiť jeho plnú účinnosť (rozsudok z 11. júla 2002, Gabriel, C-96/00, Zb. s. 1-6367, bod 37). Uviedol, že článok 15 ods. 1 písm. c) nariadenia Brusel I predstavuje výnimku všeobecného pravidla právomoci uvedeného v článku 2 ods. 1 tohto nariadenia, ktoré priznáva právomoc súdom členského štátu, na ktorého území má bydlisko žalovaný, ako aj z pravidla osobitnej právomoci v zmluvných veciach, uvedeného v článku 5 ods. 1 toho istého nariadenia, podľa ktorého má právomoc súd podľa miesta zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby a ktoré bolo alebo má byť uskutočnené (rozsudok R. a Hotel Alpenhof, bod 53). Poukázal aj na to, že Súdnym dvorom už rozhodol, že hlavnou podmienkou uplatniteľnosti článku 15 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 44/2001 je podmienka obchodnej alebo podnikateľskej činnosti smerujúcej do štátu bydliska spotrebiteľa (rozsudok J., bod 44). Ďalej uviedol, že na určenie, či podnikateľa, ktorého činnosť sa prezentuje na jeho internetovej stránke alebo na internetovej stránke sprostredkovateľa,

možno považovať za podnikateľa "smerujúceho" svoju činnosť do členského štátu, na ktorého území má spotrebiteľ bydlisko, v zmysle článku 15 ods. 1 písm. c) nariadenia Rady (ES) Č. 44/2001, treba preskúmať, či pred prípadným uzatvorením zmluvy so spotrebiteľom z týchto internetových stránok a celkovej činnosti podnikateľa vyplýva, že zamýšľal obchodovať so spotrebiteľmi s bydliskom v jednom alebo viacerých členských štátoch vrátane toho, v ktorom má bydlisko tento spotrebiteľ, v tom zmysle, že bol pripravený uzatvárať s nimi zmluvy (rozsudok R. a Hotel Alpenhof). Poukázal taktiež na to, že rozsudkom zo 17. októbra 2013, č. C-218/12, S. P. proti T. Y. Súdny dvor (tretia komora) rozhodol tak, že článok 15 ods. 1 písm. c) nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach sa má vykladať v tom zmysle, že nevyžaduje existenciu príčinnej súvislosti medzi spôsobom smerovania obchodnej alebo podnikateľskej činnosti do členského štátu bydliska spotrebiteľa, konkrétne internetovou stránkou a uzatvorením zmluvy s týmto spotrebiteľom - existencia takejto príčinnej súvislosti však predstavuje indíciu, ktorá svedčí v prospech toho, že zmluva súvisí s takouto činnosťou. V tejto súvislosti pripomenul, že Súdny dvor v bode 93 a vo výroku rozsudku zo 7. decembra 2010, R. a Hotel Alpenhof, už uviedol demonštratívny výpočet indícií, ktoré vnútroštátnemu súdu môžu pomôcť pri posúdení, či podstatná podmienka obchodnej činnosti smerovanej do členského štátu bydliska spotrebiteľa je splnená. Uviedol, že nasledujúce skutočnosti, ktorých výpočet nie je vyčerpávajúci, sú spôsobilé vystupovať ako okolnosti umožňujúce usudzovať, že činnosť podnikateľa je smerovaná do členského štátu bydliska spotrebiteľa: medzinárodná povaha činnosti, uvedenie trasy cesty z ostatných členských štátov do miesta, kde má podnikateľ sídlo, používanie iného jazyka alebo inej meny, ako je jazyk alebo mena zvyčajne používaná v členskom štáte, v ktorom má podnikateľ sídlo, s možnosťou vykonať a potvrdiť rezerváciu v tomto inom jazyku, uvedenie telefonických kontaktných údajov s medzinárodnou predvoľbou, vynaloženie výdavkov na odkazové služby na internete, aby sa spotrebiteľom s bydliskom v ostatných členských štátoch uľahčil prístup na stránku podnikateľa alebo jeho sprostredkovateľa, používanie doménového mena prvej úrovne, ktorá je iná ako prvá úroveň členského štátu, v ktorom má podnikateľ sídlo a zmienka o medzinárodnej klientele tvorenej klientmi s bydliskom v rôznych členských štátoch. Konštatoval, že vnútroštátnemu súdu prislúcha preveriť, či takéto okolnosti existujú, pričom samotná dostupnosť internetovej stránky podnikateľa alebo jeho sprostredkovateľa v členskom štáte, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko, naopak nepostačuje. Mal za to, že to isté platí aj pre uvedenie adresy elektronickej pošty a ostatných kontaktných údajov alebo používanie jazyka alebo meny, ktoré sa bežne používajú v členskom štáte, v ktorom má podnikateľ sídlo. Poukázal aj na to, že Súdny dvor v rozsudku J. rozhodol, že uplatnenie uvedeného článku 15 ods. 1 písm. c) nepodlieha podmienke uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy na diaľku, a okrem toho v bode 44 tohto rozsudku uvedený demonštratívny výpočet doplnil o ďalšie indície týkajúce sa najmä "nadviazania kontaktu na diaľku" a "uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy na diaľku", ktoré môžu preukázať skutočnosť, že zmluva súvisí s činnosťou, ktorá smeruje do členského štátu bydliska spotrebiteľa. Dovolací súd vo svojom rozhodnutí ďalej uviedol, že v predmetnej veci bolo potrebné predovšetkým preskúmať, či žalovaný, pred uzatvorením zmluvy so spotrebiteľom (žalobkyňou) na základe údajov z jeho internetovej stránky a celkovej činnosti podnikateľa, zamýšľal obchodovať so spotrebiteľmi s bydliskom v jednom alebo viacerých členských štátoch vrátane toho, v ktorom má bydlisko tento spotrebiteľ, v tom zmysle, že bol pripravený uzatvárať s nimi zmluvy - mal za to, že ak by išlo o takúto zmluvu, uplatňoval by sa článok 15 ods. 1 písm. c) nariadenia Brusel I. Poukázal na to, že z citovanej judikatúry Súdného dvora vyplýva, že rozlišovanie medzi internetovými stránkami umožňujúcimi elektronickými prostriedkami kontaktovať podnikateľa a dokonca uzatvoriť zmluvu on-line prostredníctvom tzv. "interaktívnej" stránky a internetovými stránkami, ktoré túto možnosť neposkytujú, nie je rozhodujúce (viď rozsudok R. a Hotel Alpenhof), pričom v danom prípade žalobkyňa tvrdila a predloženými listinnými dôkazmi (emailovou komunikáciou) aj preukázala, že zmluvu uzatvorila so žalovaným na základe údajov jeho internetovej stránky, ktorá obsahovala telefonické kontaktné údaje s medzinárodnou predvoľbou. Mal za to, že žalobkyňa bola k uzatvoreniu zmluvy žalovaným podnecovaná prihlásením sa k zasielaniu emailov newsletter s variáciami ponúk služieb a reklamou predmetu svojej obchodnej činnosti a že v nadväznosti na uvedené nie je možné nechať bez povšimnutia tiež to, že v prípade žalovaného sa jedná o cestovnú kanceláriu podľa zápisov v obchodnom registri, poskytujúcu služby v cestovnom ruchu, uzatvárajúcu zmluvy so spotrebiteľmi vo formulárovej podobe, umožňujúcu platiť za svoje služby cezhraničným bankovým prevodom. S poukazom na uvedené skutočnosti dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní v otázke právomoci súdu konať a rozhodnúť, nezohľadnil podrobné zistenia o spôsobe uzatvorenia zmluvy medzi stranami sporu, úlohe internetu v tomto procese a o vzťahu medzi stranami sporu podľa predloženej emailovej komunikácie.

6. Vychádzajúc z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý ako dovolací súd rozhodol o dovolaní žalobkyne dňa 19. apríla 2017 uznesením sp. zn. 5 Cdo 1281/2015 a jeho právnych

záverov, ktoré sú pre konajúci odvolací súd záväzné, na základe ktorých považoval posúdenie otázky právomoci odvolacím súdom za nesprávne, nakoľko odvolací súd pri svojom rozhodovaní v otázke právomoci súdu konať a rozhodnúť, nezohľadnil podrobné zistenia o spôsobe uzavretia zmluvy medzi stranami sporu, úlohe internetu v tomto procese a o vzťahu medzi stranami sporu podľa predloženej emailovej komunikácie, tak mal odvolací súd za to, že dovolací súd stanovil, že právomoc súdu prvej inštancie konať a rozhodnúť v tejto veci je daná.

7. Po vrátení veci dovolacím súdom odvolaciemu súdu; odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu opätovne preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach dôvodov podaného odvolania, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

8. V prejednávanej veci súd prvej inštancie venoval posúdeniu dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplata sumy 3.006,64 eur s príslušenstvom titulom vrátenia zaplatenej ceny zájazdu po odstúpení od zmluvy, náležitú pozornosť, keď vo veci vykonal všetko potrebné dokazovanie v rozsahu dôkazných návrhov strán sporu, zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, keď aplikujúc na vec ustanovenia Občianskeho zákonníka platného v Českej republike (§ 52, § 852a a nasl.) dospel k záveru, že žaloba je dôvodná a svoje úvahy vedúce k vyhoveniu žaloby žalobkyne aj náležite odôvodnil, pričom sa v dostatočne potrebnom rozsahu vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán a náležite posúdil ich opodstatnenosť. Žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol žiadne také relevantné námietky alebo argumenty, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu oproti tomu, ako bol ustálený súdom prvej inštancie, alebo ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

9. So zreteľom na uvedené odvolací súd, stotožňujúc sa s odôvodnením súdu prvej inštancie v celom rozsahu, napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p..

10. O trovách dovolacieho a dovolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1, § 453 ods. 3 a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobkyne, ktorá bola úspešná v odvolacom konaní v plnom rozsahu, nárok na náhradu trov dovolacieho a dovolacieho konania priznal.

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu dovolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu dovolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu dovolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie dovolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).